

N:o 3.

Ank. till Riksd. Kansli den 28 April 1879, kl. 1 e. m.

Första Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 2, i anledning af väckt motion om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med hemställen att kostnader, föranledda af framställningar till främmande regeringar rörande förbrytares utlemnande, måtte bestridas af förslagsanslaget till fångars vård och underhåll.

Uti en inom Första Kammarerna väckt, till Utskottet remitterad motion (N:o 4) har Herr Friherre *Hochschild* föreslagit:

»att Riksdagen i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t måtte hemställa, att de kostnader, hvilka föranledas af framställningar till främmande regeringar angående extradition af personer, anklagade eller dömda för sådant brott, som enligt svensk lag utgör föremål för allmän åklagares åtal, måtte bestridas af de såsom förslagsanslag till fångars vård och underhåll till Kongl. Maj:ts förfogande ställda medel».

Till stöd för sitt förslag har motionären hufvudsakligen anført, att ett samhälles goda ordning fordrar att lagbrytare straffas och att, då en förrymd lagbrytares vistelseort är känd samt en traktat berättigar till begäran om extradition, hans bestraffning icke bör vara beroende af enskilda medborgares förmåga eller benägenhet att för ändamålet offra tillgångar, men att, i strid med denna grundsats, då personer lyckats för groft brott rymma ur riket, på de genom brottet lidande blifvit stäldt det anspråk, att de af egna tillgångar skulle bestrida de med extradition förenade kostnader.

Till upplysning i fråga derom, för hvilka fall förbrytares utlemnande är genom gällande konventioner tillförsäkradt, anser sig Utskottet först böra meddela hvad en af de senast afslutade konventionerna af detta slag, nemligen den med Österrike den 2 Juni 1868 afslutade, i nämnda hänseende innehåller.

Enligt andra artikeln af denna konvention skall utlemnandet beviljas för nedan nämnda straffbara handlingar, så vida de kunna beläggas med två års straffarbete eller med ett svårare straff enligt svensk eller norsk lag, eller då de kunna hänföras till »Verbrechen» enligt den österrikiska lagen, eller beläggas med svårt straff enligt den ungerska lagen: Fadermord, barnamord, mord, förgiftning, dråp; uppsåtligt dråp, svårare misshandel, som förorsakat sjukdom eller oförmögenhet till arbete under mer än tjugo dagar; tvegifte, våldsamt bortröfvande af qvinna, våldtägt, fördrifvande af foster, minderåriga personers förförande eller förledande af föräldrar eller af dem, under hvilkas uppsigt de äro ställda, blodskam; bortröfvande, döljande, undanskaffande, förbytande, understickande eller utsättande af barn; mordbrand, uppsåtlig skada å jernvägar, telegrafer eller å annan persons egendom, åverkan å annan persons fasta egendom, våldsamt bortförande af en person, olaglig inskränkning i den personliga friheten, hotelser, som medföra fara för personer eller egendom, utpressning; röfveri, stöld; efterapning eller försämring af mynt, införsel eller utprångling af falskt eller förfalskadt mynt; eftergörande eller förfalskning af pappersmynt, räntebärande statspapper, obligationer, banksedlar eller andra statspapper, införsel eller bruk af förfalskade dylika papper; eftergörande af handling utgifven i Regentens namn, af statens eller offentlig myndighets sigill, stampar, stämplor och märken, och bruk af eftergjorda dylika föremål; förfalskning af offentliga eller autentiska, enskilda, handels- eller bankhandlingar, äfvensom bruk af dylika förfalskade handlingar; falskt vittnesbörd eller falsk edgång inför rätta, falsk värdering eller besigtning, förledande af vittnen och af värderings- eller besigtningmän, falsk angivelse, anstiftande af och delaktighet uti dessa brott; försnillning begången af embetsman eller offentlig innehafvare af förtrodt gods, bedrägligt förfarande af offentliga embetsmän; bedrägeri, bedräglig konkurs, äfvensom delaktighet deruti; svekfullt förfarande af fartygsbefälhafvare, myteri ombord å fartyg, för den händelse att personer tillhörande besättningen medelst svek eller våld satt sig i besittning af fartyget, äfvensom i det fall att de öfverlemnat detsamma åt sjöröfvare.

Den grundsats motionären uppstält torde icke kunna fränkännas en stor betydelse. Det är ock på grund deraf, som staten bekostar

brottslingars efterspanande och gripande inom sitt eget område, enär den allmänna rättskänslan obehagligt beröres deraf, att grofva brott blifva ostraffade och att möjligheten för en genom brott lidande att återvinna hvad honom frånhändts kan komma att blifva beroende af hans förmåga att bestrida kostnaden för brottslingens tillrättaskaffande. Men då allmänna rättskänslans fordran af straff å en brottsling icke synes kunna tillerkännas samma tillämpning sedan brottslingen upphört att finnas i det samhälle, mot hvars lagar han brutit, då kostnaderna för förrymd brottslings efterspanande och gripande å utländsk ort, enligt hvad Utskottet inhemtat, kunna uppgå till betydande belopp — så t. ex. i ett fall år 1878 till 13,885 kronor, i ett annat fall år 1874 till 4,380 kronor o. s. v., — och det skäligen ej bör kunna ifrågasättas, att staten skulle i alla de fall, som motionen afser, göra måhända stora uppoffringar, finner Utskottet den nämnda grundsatsen icke kunna eller böra vinna en så vidsträckt tillämpning, som ett bifall till motionen skulle innebära. Då dertill kommer att förslaget, sådant det är affattadt, icke synes stå väl tillsammans med Riksdagens beslutande rätt i afseende på de ändamål, som genom beviljade anslag böra tillgodoses, och det icke lär tillkomma detta Utskott att framställa ett förslag, som kunde föranleda Riksdagen att fatta beslut i afseende på sättet för det ifrågavarande anslagets användande, hemställer Utskottet,

att motionen icke må till någon Kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 22 April 1879.

På Utskottets vägnar:

F. F. CARLSON.
